

zjištění, z nichž při předpisování vycházela, a jakým postupem se požadovaných nedoplatků u jednotlivých pojištěnců dopočítala, nýbrž převaluje zjištění a výpočty na úřad a požaduje takto, jak žal. úřad správně vytkl, aby úřad sám se dopátral skutkových předpokladů předpisu 1441 položek platebního výměru, předpokladů, jež strana opomenula uvést. K tomu, jak již uvedeno, není správný úřad v řízení instančním povolán, nýbrž jest věcí strany, aby sama uplatňovala okolnosti, mluvící v její prospěch, a nese ovšem toho následky, když opomenula formulovati své návrhy a námitky. Toho neučinila a nemůže proto úřadu vytýkati jako nezákonnost nebo vadnost řízení, když nezjišťoval skutkové předpoklady předpisu ex offio a nevzal správnost sporného předpisu za prokázanou.

Stěžující si pojišťovna svou shora citovanou námitkou, že firma, když okr. úřad odstoupil v souhlase obou stran od přezkoumání všech položek, tím mlčky prohlásila, že zjištění nemocenské pojišťovny jsou správná, ještě zřejmě uplatňuje, že submisí protistrany odpadla nutnost průvodního řízení vůbec. Námitka ta je bezdůvodná. Zúčastněná strana již v odvolání z platebního výměru popřela správnost všech položek tohoto výměru a nikdy své dotyčné námitky neodvolala. V tom, že strany neodporovaly námětu zástupce okresního úřadu, aby dokazování se omezilo jen na určité položky, poněvadž by dokazování u všech 1441 položek vyžadovalo dlouhé doby, nelze důsledně spatřovati submisi zúčastněné strany, stejně jako vice versa by v oné domnělé dohodě nemohla býti shledávána submise pojišťovny na stanovisko firmy ohledně oněch položek, jež při námátkovém výběru nebyly projednány.

Že by byl žal. úřad pochybil, když nerozhodl meritorně aspoň o těchto několika položkách, k nimž se strany při úředních jednáních dne 30. září a 1. října 1931 vyjadřovaly, stížnost nenamítá, a nemůže proto ani nss s tohoto zorného úhlu rozhodnutí přezkoumati.

Nař. rozhodnutí odůvodňuje zrušení platebního výměru stěžující si pojišťovny ještě úvahou, že pojišťovna neměla splněný ani předpoklad § 13 odst. 1 cit. zák. o přihlašování změny mezd. Tomuto odůvodnění vytýká stížnost nezákonnost, dovozujíc, že při způsobu konání prací u zúčastněné firmy a naprosté nestálosti mezd nelze přihlédnouti k poslední větě citovaného odstavce 1 § 13, jehož lze použiti jen, když změna mzdy je zjevem naprosto přechodným, dostavujícím se po delší periodě pobírání téže mzdy. Nss nemá příčiny, aby se vypořádal s touto námitkou, ježto stížnost, i kdyby tato její námitka byla důvodná, nemohla by dosíci zrušení nař. rozhodnutí, jež jest dostatečně opřeno o důvod, o němž bylo jednáno shora.

Č. 11.439.

O b č a n s t v í s t á t n í : * Činem proti bezpečnosti Čsl. republiky ve smyslu § 1 odst. 3 lit. a) zák. č. 152/1926 Sb. jest také kterýkoliv trestní čin spadající pod zákon na ochranu republiky č. 50/1923 Sb.

(Nález ze dne 26. září 1934 č. 17.914.)

P r e j u d i k a t u r a : Boh. A 11.173/34.

V ě c : Tibor W. v K. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl žádosti st-lově za udělení čsl. státního občanství podle zák. č. 152/26 a to z důvodu, že žadatel — jak konaným šetřením bylo zjištěno a jak sám i protokolárně doznal dne 3. prosince 1931 u měst. notářského úřadu v Košicích — odsouzen byl rozsudkem kraj. soudu v Košicích z 18. listopadu 1926 pro zločin podle § 15:3, přečin podle § 15:2 a § 16:1 zák. na ochranu republiky k šestiměsíčnímu žaláři, takže jest z nároku na udělení čsl. státního občanství podle ustanovení § 1:3 lit. a) zák. č. 152/26 Sb. vyloučen.

Stížnost dc tohoto rozhodnutí podanou neuznal nss důvodnou. — —

Stížnost uvádí, že z cit. paragrafů, podle kterých byl st-l odsouzen, nelze ještě bezpečně usuzovati na to, že tyto trestné činy směřovaly proti bezpečnosti Čsl. republiky ve smyslu § 1:3 lit. a) zák. č. 152/26 Sb. Námitka ta není důvodná.

Zákon č. 152/26 Sb. vylučuje z nabytí čsl. státního občanství ty, kteří se dopustili trestného činu proti bezpečnosti Čsl. republiky, aniž podrobněji uvádí, v jakých trestných činech ohrožení této bezpečnosti shledává. Nutno tedy za takový prohlásiti každý čin, který jakkoliv bezpečnost Čsl. republiky ohrožuje. Když pak v zák. z 19. března 1923 č. 50 Sb. »na ochranu republiky« uvedeny jsou určité činy, které zákon prohlašuje a trestá jako činy směřující proti republice, a když speciálně činy, pro které byl st-l odsouzen, uvádí v hlavě třetí, mající nadpis »ohrožování míru v republice...«, nutno z toho souditi, že i takovéto trestné činy směřují proti bezpečnosti republiky a zbavují proto nároku na udělení čsl. státního občanství. Když pak žal. úřad důvodně mohl vycházeti ze zjištění, že st-l pro takovéto trestné činy byl odsouzen, neporušil zákon uznáv, že st-l je z nároku na udělení čsl. státního občanství vyloučen. (Srov. Boh. A 11.173/34.)

Č. 11.440.

O b ě a n s t v í s t á t n í: * Ztráta čs. státního občanství o p c í n e n í ztrátou státního občanství propuštěním neb nepřítomností podle § 40 zák. čl. L:1879.

(Nález ze dne 26. září 1934 č. 17.917.)

V ě c: Jan K. v T. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovalo min. vnitra, že odmítá st-lovu žádost za zpětvzetí do čsl. státního svazku podle § 40 zák. článku L:1879 jako nepřípustnou, poněvadž st-l, nabyv — jak také sám uvádí — opcí uherského státního občanství, ztratil čsl. státní občanství po rozumu ustanovení §§ 6—8 ústav. zák. č. 236/1920 Sb., jež pro optanta stanoví povinnost vystěhovací a nikoliv nárok na opětné udělení státního občanství.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Podle ustanovení § 40 zák. článku L:1879 má býti na svoji žádost přijat zpět do státního svazku, kdo propuštěním nebo nepřítomností ztratí svoje (československé) státní občanství a po navrácení jest přijat